

השומרים שהולכים עמו, מסתלקים ממנה, ולא עוד, אלא שמכריזים לפניו ואומרים: הסתלקו משביב לפולוני, שלא חושש על בבוד רבונו. אוי לו! שברי עזבו אותן עליונות ומחותנים, אין לו חלק בך תמיים.

ובשהוא משתדל בעבודת רפונו ולומר תורה, פמה שומרים מזמנים כנגדו לשמר אותו, ושכינה שורה עליו, וכולם מכריזים לפניו ואומרים: פנו בבוד לרויקון המלך. פנו בבוד לבון המלך. שמו הוא בעולם הזה ובעולם הבא. אשרי חילוק!
בא ראה, בלשון הרע שאמר הנחיש לאשה, גרים לאשה ולאדם לגוזר עליהם מיתה ועל כל העולם. בלשון הרע בתוב, ההלים וולשונם חרב חדה. משווים כה, גورو לך מפני חרב חדה. מפני לשותון הרע. כי חמה עונות חרב. מהו כי חמה עונות חרב? זו חרב לה. שׁנינו, יש לקודוש ברוך הוא חרב שבתת, (ישעה לו) חרב לה מלאה דם. (דברים לט) וחרבתי האכל בשער. ומשום כה גورو לך מפני חרב כי חמה עונות חרב למען פרעון שדן, שדין כתיב, כדי שתטרעו שכח נדן. מי שיש לו חרב בלשונו, מזדמנת לו חרב (גדון באחתה חרב) שפשמייה הכל. זהו שבתוב זאת תהיה תורה המכרע. רבי אלעזר פתח, קהלה וכצפרים האחזות בפה בהם יוקשים בני האדם. הפסוק הנה הרי נתבאר. אבל בא ראה, בני אדם לא יודעים ולא שומעים ולא מסתכלים ברכzon אדונם, והברוז ולא שמעין, ולא מספכלי בראותא דמאיריהן, וכרכזא כל יוּמָא קראי

רחקיקא הוא מניה, לא שריא שכינטא עמיה. ואניון נטורין, דאזיין עמיה, אסתלקו מניה, ולא עוד אלא דמכרזי קמיה ואמרי, אסתלקו סוחרניתה דפלגיא, דלא חס על יקרא דמאיריה. ווי ליה, הכא שבקוהו על אין ותפאין. לית ליה חולקא בארכא דמי.

ובד איהו אשטדל בפלחנא דמאיריה, ולעדי באורייתא, כמה נטורין זמינים לקבלליה לנטרא ליה, ושכינטא שריא עליה, וכלא מכרזי קמיה ואמרי, הבו יקרא לדיויקנא דמלכא, הבו יקרא לבירה דמלכא, אתניטיר הוא בעלמא דין יבעלמא דאתי, זפאה חולקיה.

הא חזי, בלישנא ביישא דאמר נחש לאתתא, גרים לאתתא, ולאדם, למגוז ערלייהו מיתה, ועל כל עולם באליישנא ביישא כתיב, (תהלים נ) ולשונם חרב חדה. בגין כך, גورو לך מפני חרב, מפני עונות חרב. בגין כך, דתנן, חרב אית ליה לקודשא בריך הוא, דביה לאין להינייבא. הכא הוא דכתיב, (ישעה לו) חרב לאיי מלאה דם. (דברים לט) וחרבי תאכל בשער. ובגין כה גورو לך מפני חרב כי חמה עונות חרב למען פרעון שדן, שדין כתיב. בגין הדקדעון דהכי אתון, מאן דאית ליה חרב בלישגיה, איזדמן ליה חרב (ס"א אתון בהואה חרב) דשאי ככלא, הכא הוא דכתיב זאת תהיה תורה המצחרא.

רבי אלעזר פתח, (קהלת ט) וכצפרים זאת האחזות בפהיהם יוקשים בני האדם. הביא קראי הכא אמר. אבל תא חזי, בני נשא לא ידעין, ולא שמעין, ולא מספכלי בראותא דמאיריהן